

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupen Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem
sídlem Kopečná 11, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. JMK 147706/2021, sp. zn. S-JMK 8801/2021/OD/Br,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 15. 12. 2020, č. j. ODSČ-13954/19-40, uznal žalobce vinným ze spáchání několika přestupků, včetně (výrok I. prvostupňového rozhodnutí) přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) a k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Těch se žalobce dopustil tím, že porušil povinnost dle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dne 13. 8. 2019 v 15:54 hod. na ulici Opuštěná v Brně, ve směru od ul. Uhelná k ul. Trnitá řídil motorové vozidlo Renault, reg. zn. X v takové době, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu a tím, že porušil povinnost dle § 6 odst. 8 ve spojení s § 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nepředložil ke kontrole řidičský průkaz. Za spáchání přestupků uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že předmětné vozidlo neřídil a že mu tuto skutečnost nebylo umožněno prokázat. Podpisy na úředním záznamu nejsou podpisy žalobce, což namítal již v průběhu ústního jednání. Žalobce vytýká žalovanému neprovedení navržených důkazů, konkrétně výsledku bratra žalobce, výsledku zasahujících policistů a grafologického rozboru. Provedení důkazů magistrát nepřipustně odmítl s tím, že od spáchání přestupku uplynulo více než 12 měsíců a nelze očekávat, že by si policisté na cokoliv pamatovali, a výslech bratra je vzhledem k blízkému příbuzenskému vztahu k žalobci vyloučen. Magistrát tak účelově spekuluje o obsahu výpovědi svědků, aniž by ověřil, proč nebyl pachatel řádně ztotožněn, a aniž by doplnil spis např. o informaci provozovatele, kdo daného dne měl vozidlo k dispozici. Magistrát si tak vystačil toliko s údajnou podobností podpisů. Neprovedením navržených důkazů bylo zároveň popřeno právo žalobce na spravedlivý proces.
3. Pokud jde o argumentaci žalovaného, že od zahájení řízení do konání ústního jednání žalobce po dobu šesti měsíců správnímu orgánu nesdělil, že nebyl pachatelem přestupků, žalobce uvádí, že nečinnost magistrátu po tuto dobu žalobce jen utvrzovala v přesvědčení, že ze strany magistrátu jde o zřejmý omyl. Povinnost prokázat vinu z přestupku nadto leží na správním orgánu. Schizofrenní jsou i závěry žalovaného v tom smyslu, že bratr žalobce neposkytl přijatelné vysvětlení, proč by podepisoval (údajně) všechny dokumenty vztahující se k jednání jeho bratra a proč by vystupoval za něj. Toto vysvětlení by přinesl právě výslech bratra. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obhajobu žalobce považuje za zjevně účelovou. Podle žalovaného je v rozporu s běžnou praxí, aby osoba obviněná z přestupku, který nespáchala, toto považovala za nedopatření a vyčkávala se svou obranou až do ústního jednání. Toto vyčkávání podle žalovaného učinilo obranu žalobce nepřesvědčivou a nevěrohodnou. Neprovedení důkazů žalovaný opírá zejména o dostatečně zjištěný skutkový stav, mimo jiné na základě provedené komparace podpisů a lustrace řidiče, nikoliv, jak tvrdí žalobce, pouze o nepřesvědčivost a nevěrohodnost žalobcovy procesní obrany. K prostému srovnání podpisů žalovaný nepotřebuje zvláštní odborné znalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 2 As

167/2017 – 35). Žalobce zcela přehlíží, že proběhla lustrace řidiče během silniční kontroly. Žalovaný navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že příkaz, kterým byl žalobce původně uznán vinným z daných přestupků, byl žalobci doručen dne 15. 5. 2020. Proti příkazu podal žalobce dne 18. 5. 2020 odpor. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na 2. 11. 2020, během něhož žalobce tvrdil, že vozidlo, ve kterém se měl dopustit přestupků, neřídil, a že se tedy nemohl přestupků dopustit. Jako možného přestupce označil svého bratra M. K., a uvedl, že tento pracuje pro provozovatele vozidla. Dále uvedl, že podpisy na příslušných listinách nejsou jeho. K podpoře svých tvrzení navrhl žalobce výslech policistů přítomných při přestupkovém jednání, výslech bratra a vypracování znaleckého posudku písmoznalcem.
8. Magistrát poté vydal prvostupňové rozhodnutí. Podle magistrátu nebylo o totožnosti řidiče pochyb a jednalo se o žalobce. K tomuto závěru dospěl na základě písemných podkladů poskytnutých Policií ČR, a to úředního záznamu ze dne 13. 8. 2019 a ručně vyplněného úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů ze dne 13. 8. 2019. Z těchto dokumentů je zřejmé, že řidiče policisté ztotožnili dle lustrace v informačním systému. Dalšími podklady pro potvrzení identity řidiče a vydání rozhodnutí byly řidičem podepsané záznamy o dechových zkouškách, o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů a dvě řidičem podepsané listiny poučení. Podpisy na těchto listinách jsou dle magistrátu jasně podobné s podpisy řidiče vozidla Hyundai, reg. zn. X, ze dne 17. 10. 2019, kterým byl dle svého doznání žalobce. Podpisy řidiče jsou také téměř shodné s podpisem ručně psaného odporu podatelem (žalobcem) a podpisem zmocnitele (žalobce) na plné moci udělené advokátovi k zastupování v přestupkovém řízení. Skutkový stav proto byl dle magistrátu zjištěn dostatečně. Vzhledem k době uplynulé od spáchání přestupku měl magistrát také za to, že by si policisté zásah nepamatovali. Navržená výpověď bratra žalobce by nebyla brána jako objektivní pro blízký příbuzenský vztah. Věrohodnost navrženého svědka tíží také fakt, že k doznání by došlo po prekluzivní lhůtě a svědek by se tak vyhnul stíhání pro přestupek stejně jako žalobce.
9. Námitky uplatněné v odvolání byly totožné jako námitky uplatněné v žalobě. Odvolání doplnil žalobce čestným prohlášením bratra, který v něm udává, že byl v době spáchání přestupku řidičem vozidla. K přestupkovému jednání se přiznává, je schopen poznat policisty a popsat okolnosti policejní kontroly. Vozidlo dle prohlášení neřídil žalobce, provozovatelem byl zaměstnavatel bratra. Ten k vozidlu vedl knihu jízd.
10. V napadeném rozhodnutí žalovaný považuje za prokázané, že řidičem vozidla byl žalobce. Řidič byl na místě ztotožněn na základě lustrace Policií ČR. Vlastnoručně podepsal úřední záznam, poučení i výtisky z měřicího přístroje. Skutkové verzi žalobce žalovaný neuvěřil. Shodně s magistrátem má za to, že není nutné další dokazování. Podpisy jsou totožné jak na uvedených listinách z doby silniční kontroly, tak také na doručenkách, plné moci a protokolu z ústního jednání. Správní orgán nemusí být písmoznalcem, aby toto mohl vyhodnotit. Žalovaný dále uvedl, že ztotožnění řidiče proběhlo postupem běžným

v případech, kdy řidič nepředloží ke kontrole na výzvu policisty občanský průkaz a řidičský průkaz. Důvod nepředložení dokladů řidičem není relevantní a správní orgány jej nezjišťují. Žalobce netvrdil, že by si byl s bratrem podobný natolik, že by tato podoba mohla vést k záměně. Důkaz bratrovou výpovědí pak není vyloučen, jak tvrdí žalobce. Výpověď osoby v příbuzenském vztahu ale nemá takovou váhu, kterou správní orgány přisuzují již shromážděným podkladům. Bratr neposkytl žádné vysvětlení, proč podepisoval všechny dokumenty vztahující se k jednání žalobce a proč se za něj vydával. Informace provozovatele o tom, kdo měl vozidlo v dispozici, neprokazuje, kdo vozidlo skutečně řídil.

11. Předmětem sporu je zejména otázka, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. V přestupkovém řízení je správní orgán povinen prokázat nade vší rozumnou pochybnost, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, je pravděpodobnou verzí skutkového stavu. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že jednáním obviněného byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán. V takovém případě v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného, nelze obviněného shledat vinným (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 – 39, či ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015 – 39).
12. V nynější věci dle krajského soudu bylo na základě shromážděných důkazních prostředků dostatečně prokázáno, že se přestupku dopustil právě žalobce. Důkazní návrhy žalobce správní orgány neprovedly s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav a účelovost obrany žalobce. Tyto své závěry taktéž dostatečně (třebaže ne ve všech jednotlivostech ideálně) odůvodnily.
13. Správní orgány vycházely při identifikaci subjektu přestupku ze závěrů lustrace provedené na místě policisty a z listin podepsaných řidičem. Lustraci v informačním systému obsahujícím i fotografie osob provedli policisté a zjistili, že řidičem je žalobce. Úřední záznam o tom, že proběhla kontrola řidiče, kterým byl žalobce, je založen ve správním spisu. Žalobce nebyl ztotožněn na základě listinných dokladů, neboť policistům žádné doklady nepředložil. Proto byl ztotožněn na základě údajů a fotografie v policejním informačním systému. Není důvod zpochybňovat úvahy žalovaného, že se jedná o běžný a účinný postup zjištění totožnosti osoby, která u sebe nemá příslušné doklady.
14. Úřední záznamy založené ve správním spise včetně záznamů o dechových zkouškách provedených přístrojem Dräger, jsou nadto podepsané. Kromě podepsaných dokumentů z místa silniční kontroly se ve správním spise nachází množství dalších podpisů pod žalobcovým jménem, u nichž nemůže být pochyb o tom, že se jedná o podpisy žalobce (zejména plná moc udělená zástupci a protokol o projednání přestupku, ale i další listiny odkazované žalovaným). Žalobce dále přiložil k žalobě fotografii občanského průkazu a 10 svých podpisů.
15. Lze se přitom ztotožnit s žalovaným, že podpisy jsou si podobné (vykazují shodné rysy) do takové míry, že lze dopět k závěru, že je učinila jedna osoba, což krajský soud sám ověřil. Jediný podpis, nacházející se ve spise, který se jeví odlišným, je podpis žalobcova bratra na jeho čestném prohlášení. Je nejméně čitelný, jediný je ve zkrácené podobě s velmi charakteristickým obráceným háčkem nad „r“ a je patrné, že písmeno „o“ navazuje plynule

ve spodní části na počáteční písmeno „K“, zatímco žalobce písmeno „o“ vždy začíná po ukončení prvního písmene novým tahem svrchu. Zdejší soud si v žádném případě neosobuje znalecké kompetence. Dospěl však k závěru, že ačkoliv se jednotlivé podpisy v detailech odlišují (což je běžné, neboť žádné dva originální podpisy nemohou být zcela totožné) všechny vykazují shodné prvky rozpoznatelné laickým pohledem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 2 As 167/2017 – 35, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2021, č. j. 55 A 92/2019 – 50). Výjimkou je pouze podpis na čestném prohlášení bratra žalobce, jehož odlišnost od ostatních podpisů je podstatnější.

16. Kdo hodlá pravost podpisu zpochybnit, musí nejprve sám unést břemeno tvrzení, tedy předložit taková tvrzení, která jsou způsobilá pravost podpisu a verzi reality, ze které vychází správní orgány, zpochybnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 5 As 38/2011 – 177). Žalobce uváděl, že řidičem v době spáchání přestupku byl jeho bratr. To však nijak nezpochybnilo podpisy na ostatních listinách podepsaných během správního řízení, s podpisy takřka totožnými. Právě takto krajský soud vnímá argumentaci správních orgánů, že žalobce nijak nevysvětlil, jak a proč mohl jeho bratr podepisovat ostatní listiny založené ve správním spisu. Pakliže podpisy vyhotovené pachatelem přestupku přímo v době spáchání přestupku jsou shodné s podpisem žalobce do té míry, jako je tomu v nyní posuzované věci, dle krajského soudu nepostačí pro zpochybnění pravosti podpisu (a nutnost dalšího podrobnějšího zkoumání podpisů písmoznalcem) prosté vyjádření žalobce, že se nejedná o jeho podpis, jakkoliv důrazně žalobce toto tvrzení přednese.
17. Krajský soud má tedy ve shodě s žalovaným za to, že úřední záznamy o oznámení přestupku vyhotovené zasahujícími policisty spolu s úředním záznamem o kontrole řidiče (podepsaným žalobcem), včetně záznamů o dechových zkouškách (taktéž podepsaných žalobcem) poskytují dostatek informací o daném přestupkovém jednání a správní orgány tudíž zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obecně přitom platí, že *„pokud nevzniknou důvodné pochybnosti na základě okolností případu a tyto pochybnosti nevyvolá ani přestupce, uznávají správní soudy, že není namístě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 As 50/2022 – 41). Obdobné lze dle krajského soudu uvést i k žalobcem navrhovanému výslechu bratra, který měl dle žalobce vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Pokud správní orgány disponovaly takovými důkazy, které osvědčují skutkový stav bez důvodných pochybností, jeví se krajskému soudu i v tomto směru další dokazování nadbytečným. Tyto úvahy jsou dostatečně vyjádřeny také v odůvodnění napadených rozhodnutí.
18. K tomu v nynější věci přistupuje také skutečnost, že věrohodnost obrany žalobce značně snižuje to, že svého bratra jako řidiče poprvé uvedl až více než 6 měsíců po zahájení řízení o přestupku. Je totiž jen stěží uvěřitelné, že by žalobce tuto skutečnost nenamítal již v době po zahájení řízení, ale až s tak významným časovým odstupem (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 – 32). Žalobce má samozřejmě právo vznášet námitky po celou dobu přestupkového řízení. Pokud se však jedná o takto závažné okolnosti (tj. např. že žalobce vozidlo vůbec neřídil), žalobce takto zvolenou procesní strategií vzbuzuje oprávněné pochybnosti o věrohodnosti svých tvrzení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 72/2018 – 34). Tvrzení, že žalobce považoval své obvinění z přestupku za zjevný omyl, je dle krajského

soudu absurdní. Pokud žalobce obdržel příkaz, kterým byl uznán vinným z přestupku (a byla mu uložena sankce), a proti tomuto příkazu se aktivně bránil odporem, je nepředstavitelné, že by zároveň považoval celou věc za „zjevný omyl“.

19. Žalobce i jeho bratr se nadto v řízení omezili na strohé prohlášení záměny. Neuvádí žádné důvody, proč se bratr za žalobce vydával a podepisoval listiny, ani žádné bližší podrobnosti ohledně toho, jak se celá věc udála, třebaže by to bylo s ohledem na závažnost tvrzeného protiprávního jednání bratra žalobce (který by, pokud se věc odehrála tak, jak žalobce tvrdí, sice s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty nemohl být stíhán za daný přestupek, avšak zřejmě by se dopustil trestného činu poškození cizích práv, srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2013, sp. zn. 4 Tdo 1315/2013 – 18) namístě. Ani tato skutečnost věrohodnosti obrany žalobce nepřispívá.
20. Uvedené skutečnosti svědčící o účelovosti žalobcových tvrzení by samozřejmě nemohly být jediným důvodem odmítnutí provedení žalobcem navržených důkazů. Zároveň ovšem platí, že správní orgány nemusí provádět všechny důkazy navržené účastníkem řízení, pokud svůj postup přezkoumatelným způsobem vysvětlí a zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu, usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68). Těmto požadavkům správní orgány v nynější věci dle krajského soudu dostály.
21. Jak již bylo předesláno, v odůvodnění správních rozhodnutí se vyskytují také úvahy, se kterými krajský soud souhlasit nemůže. Pokud se jedná o výsledch zasahujících policistů, není možné, jak učinil magistrát, předjímat, že po uplynutí 12 měsíců by si policisté na okolnosti silniční kontroly nevzpomněli. Stejně tak nelze dovozovat nevěrohodnost a neobjektivitu výpovědi žalobcova bratra pouze z blízkého příbuzenského vztahu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 – 62). Napadené rozhodnutí však přes tyto vady ob stojí, neboť stěžejním důvodem neprovedení navržených důkazů bylo to, že skutkový stav již byl bez důvodných pochybností zjištěn důkazy shromážděnými ve správním spise.
22. Žalobce dále vytýká správním orgánům, že se ani nepokusily získat informace o řidiči od provozovatele vozidla. Jak ovšem žalovaný správně podotýká na str. 5 napadeného rozhodnutí, informace provozovatele o tom, kdo měl vozidlo v den skutku od jeho provozovatele k dispozici, neříká nic o tom, kdo vozidlo v době spáchání přestupku opravdu řídil.
23. Uplatněné námitky ze shora uvedených důvodů krajský soud shledal nedůvodnými a dospěl k závěru, že neprovedení navrhovaných důkazů ve skutkových okolnostech nynější věci správní orgány dostatečně odůvodnily, a toto odůvodnění ve světle požadavků právních předpisů a judikatury ob stojí i z hlediska zachování práva žalobce na spravedlivý proces.
24. Co se týče důkazů navržených v soudním řízení, provedl krajský soud důkaz listinami, na nichž se nachází kopie občanského průkazu žalobce a několik podpisů žalobce, přičemž tento důkaz také vyhodnotil. Krajský soud naopak neprovedl důkaz prohlášením bratra žalobce (to se nachází ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí) a listinou označenou jako „výpis mobilního operátora“, která ve skutečnosti představuje snímky obrazovky mobilního telefonu s mapami a trasami cesty, u nichž nelze nijak ověřit, že se vztahují k žalobci. Zejména však popisují pohyb dne 13. 8. 2019 od 0:45 do 14:05 hod.,

přičemž k přestupkovému jednání došlo až v 15:54 hod. Tato listina proto nemůže nijak sloužit ke zjištění skutkového stavu v době spáchání přestupku.

25. Navrhovaný výslech bratra žalobce navrhoval žalobce již ve správním řízení. Krajský soud vychází z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení. Pokud by dospěl k závěru, že výslech měl být proveden ve správním řízení, napadené rozhodnutí by muselo být zrušeno; pokud by byl skutkový stav zjištěn dostatečně, ani výslech bratra žalobce by nebyl s to zvrátit či zpochybnit důkazy v podobě zejména listin z místa spáchání přestupku podepsaných žalobcem. Z tohoto pohledu by tedy i výslech bratra žalobce byl nadbytečný.
26. Teprve v průběhu jednání dne 19. 10. 2022 (tedy téměř 2,5 roku od zahájení přestupkového řízení) žalobce poprvé prezentoval tvrzení, že v průběhu policejní kontroly byly policisty pořízeny fotografie řidiče a navrhl tyto fotografie provést k důkazu. Pro krajský soud je opět s podivem, že takto zásadní tvrzení žalobce nepředložil dříve. Podstatnější ovšem je, že ve správním spise se žádné fotografie nenachází (navzdory tomu, že policejní dokumentace – úřední záznamy a výstupy z měřicího přístroje – tu jsou založeny v originále), žalobce soudu žádné fotografie nedoložil a i zástupkyně žalovaného v průběhu jednání sdělila, že standardně policisté při ztotožnění osoby fotografie nepořizují. Důkaz proto nebyl proveden – fotografie nebyly předloženy a jejich existence zůstala v hypotetické rovině.

V. Závěr a náklady řízení

27. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce